

SAY MY NAME

מופע תיאטרלי חדש בטרמינל של הלא נודע
יוצרות: רונית מושקטבליט ואלינור מילצ'ן

סצנה 1 (כל הקהל נמצא יחד)

מיקום: צ'ק-אין

בשלב מכירת הכרטיסים לפני ההגעה ובזמן ההרשמה המקוונת יילקחו מהמוזמנים שמותיהם המדויקים, מספרי טלפון, אנשי קשר שלהם למקרה חירום ועוד. הם יתבקשו לבוא עם נעליים נוחות, ויקבלו עדכון על כך שיצטרכו לאחסן את חפציהם האישיים בלוקרים, שם הם יישארו לאורך המופע כולו. ביום המופע, עם ההגעה, בתור לצ'ק-אין, שורה ארוכה של אסיסטנטים/ עובדי הפקה יעזרו למוזמנים להיפרד מהתיקים שלהם ולאחסן את הטלפונים הניידים בשקיות. כל זה יעשה בשקט וברוגע. בין הקהל וללא ידיעת המוזמנים יהיו גם כמה שחקנים שיתפקדו חלקם כאסיסטנטים וחלקם כמוזמנים. טרה היא אחת המוזמנים. היא משפיענית בת עשרים פלוס שמאמינה שהיא כל כך מסטולה מסמים שעשתה בערב, שכל מה שהיא רואה סביבה זה רק חלק אחד מההזיה הפרועה שלה. היא מוסרת את תיק היד שלה, אבל מבינה שהיא לא מוצאת את הטלפון שלה; היא מסתכלת סביבה, על הרצפה, שואלת אנשים אם ראו את הנייד ולאט לאט נהיית מוטרדת מהמחשבה על כך שאיבדה את הטלפון שלה.

טרה: אין מצב. הוא היה עליי... סליחה, ראית במקרה טלפון? הוא אדום עם פונפון.... אין מצב לפספס אותו. לא? ... מה איתך? ראית טלפון במקרה? היא שואלת את אחד האסיסטנטים באופן אישי.

עוזר: אל תדאגי, באמת אל תדאגי. אני בטוח שנמצא אותו ושהוא במקום בטוח. בבקשה הסירי דאגה מליבך. תיהני מהחוויה!

בשורה אחת, בזה אחר זה, הקהל נכנס לטרמינל.

סצנה 2 (כל הקהל נמצא יחד) מיקום: כניסה לטרמינל

כשהם חולפים על פני הדלתות, הקהל מתקבל בברכה על ידי הדייל, שמחלק לכל אחד ואחת שקית קטנה עם חול בתוכה.

דייל: בבקשה. נא להחזיק את זה לכל אורך המסע.

מיד אחרי שהוא מסיים את המשפט שלו, הדייל חותך את תחתית שק החול, כך שהחול יוצא ממנו לאט לאט.

דייל: קח/י את הזמן. בבקשה תנסה/י להתחיל עם אותה רגל כמו הבנאדם שלפניך. שיהיה לך מסע נעים יקירתי/יקירי.

התאורה בחדר שאליו הם נכנסים עמומה ומעורפלת באופן מסתורי. בחדר משתרר שקט, לא שומעים כלום פרט אולי לצליל של גונג, כך שהקהל מוצא את עצמו הולך כמו במעין מדיטציה. שק החול שהם אוחזים בו מתרוקן אט אט ומשאיר שובל חול שהאחרים הולכים עליו. מגיע תורה של טרה. הדייל מושיט לה שק חול בחיוך גדול.

טרה לדייל: רילי?! אומת הסטארט-אפ וזה מה שאתם מחלקים? מה אני אמורה לעשות עם זה?!

דייל: פשוט תתחילי ללכת בשביל יקירתי... - הוא חותך את השק שלה.

טרה מתחילה לעקוב אחרי האדם שלפניה. בסוף ההליכה הארוכה הזו, השקית של כל אחד מהנוכחים בקהל ריקה. הם נכנסים לחדר ההמתנה, לטרמינל. הטרמינל לא ריק. על קירותיו נראות צלליות של אנשים נוספים שמחכים. אי אפשר להבחין לגמרי בזהותם, אבל הם מרגישים רגועים ומסבירי פנים.

סצנה 3 (כל הקהל נמצא יחד) מיקום: הטרמינל הראשי

לפתוח את כולם חוץ מבן זאב

אנה בודקת מקרוב אנשים שונים בקהל. ומשה אותם בערימה. כשהקהל מתיישב במקומות הלא מסומנים, חווה צועדת ביניהם, לאט. ניוטון מסתובב, מביט באנשים ורושם במחברת שלו. אנה אוספת את שקיות החול הריקים.

טרה: את לוכדת החלומות?

אנה: לא - לוקחת את שקי החול שלה-

טרה: מה את אוספת בדיוק?!

אנה לא עונה.

טרה לוקחת את אחת השקיות: ריק... משומש... . חד פעמי... זבל...

אנה מביטה בה בתמיהה: שום דבר לא הולך לאיבוד.

אנה ממשיכה הלאה, וממשיכה לאסוף את כל השקיות שהיא מצליחה לסחוב. הוא צועדת לעבר אזור גדוש שקי חול ריקים, מכניסה את השקים וחוזרת בחזרה לאסוף עוד. כל הוותיקים נדרכים - דלתות הכניסה נסגרות בקול רם - **SOUND** הדייל, לבוש כעת כקפטן מ"ספינת האהבה", נכנס ומתבונן בקהל ומקבל את פני האורחים החדשים. אנה מסתכלת מקרוב על הפנים של הקהל, חווה מסתכלת מרחוק על היבול החדש שנכנס, ניוטון רושם לעצמו הערות סטטיסטיות חדשות. כשכולם למטה, במרכז החדר מתחיל

דייל: ויוואלה – עור ברווז הן נסגרות... פתאום. ו... זהו... נגמר

ניוטון למישהו אחר בקהל- לא!! לא לזוז!!... לכאן. כאן. לכאן. כן?! מבין האדון? ... לכאן.

דייל: נעים מאוד, אני הדייל שלכם! 'אב הבית', 'איש אמונכם', 'יד ימינכם, או שמאלכם...! תקראו לי איך שאתם רוצים. מה שחשוב הוא שאני לשירותכם בכל דבר ועניין. כל דבר שאתם צריכים או צריכות לדעת – הוא מחווה לקלסר/מחברת שלו - הכל כתוב כאן! שבי, בבקשה... בכל מקום...

חוזה: או בשום מקום.

דייל: פשוט תשבו, תרגישו בנוח. תירגעו... בואו נתחיל וננער קצת את הנוקשות הזאת.

ניוטון: ריגור מורטיס.

טרה: ריגור מורטיס? ריק ומורטי???

אנה: ריגור מורטיס

ניוטון: מקום הפטירה?

טרה: מה?

טרה מוצאת לעצמה כיסא. כשהיא יושבת היא דופקת את רגלה

טרה: אאוץ! זה כאב..... צובטת בעדינות את האדם שלידיה - זה כאב גם לך? מה לקחת? – צוחק – איזה כבד!! ...

ניוטון למישהו אחר בקהל:.... לכאן. כאן. מבין האדון? ... לכאן. כאן.
ניוטון רושם הערות וממשיך.

דייל: עכשיו כשאנחנו כאן ביחד, יש לנו זמן להתרווח, ולהרגיש בנוח, לקחת את הזמן ולבחון כל פרט, ופרט מחייכם. ◉

ניוטון: לא בהכרח

דייל:... עומד לרשותכם מגש אינסופי של חוויות, מלא מטעמים נהדרים.

VO: אלכס מארק (פתיחת דלת)

מישהו (איש צוות) נעמד .

דייל: זה היה מהיר.

כל הזכויות שמורות לאלינור מילצ'ן רונית מושקטבליט.

אנה: ממש

VO: אלכס מארק

אלכס מארק יוצא (סגירת דלת)

אנה לדייל או לחווה: הוא היה פה רק לרגע. ממש קצר. מה הסיפור שלו?

טרה – למישהו אחר בקהל – וואו, הכל זז כאן... גם העצים איזו... והקשת ...

דייל: -לקהל- יקירתי, תורידי את האפרוריות הזו מהפנים שלך! זה רק... עוד שלב...

טרה: וואו... אתה גמור... אתם לגמרי גמורים, כולם?

דייל: לא יפה. ממש לא יפה!

טרה: אתם פשוט מקבלים את מה שהוא אומר?

דייל: כאילו שיש להם ברירה!

ניוטון: תלוי במשוואה...

דייל: כולכם כאן איתנו, ואנחנו נוהגים לחגוג את המעבר...

דייל: לטרה- מה השיר שלך? השיר שיגרום לך לעוף אחורה בזמן לרגע של עצמך, שאתה באמת רוצה להרגיש שוב? בחרת שיר להלוויה שלך?

טרה: על מה אתה מדבר?

דייל: מה הגראנד פינאלה שלך? Stairway to heaven! לא? קצת שמאלץ/דוש אבל מושלם!!! הקהל עונה או לא. צריך לתכנן את הדברים האלה... איך שאתה עוזב, חשוב ממש כמו איך שאתה חיית...

ומה שאתה משאיר אחרריך. חייבים קצת מוזיקה בלוויות, לא?!

ניוטון: ארבעה רבעים, וואלס, שש שמיניות?

דייל: יפה!...בואו נשחק משחק קטן כדי לשבור את הקרח. כל האנשים שיושבים על כיסא אדום תגיעו לאמצע עם הכיסאות שלכם... כן, בבקשה... כולם באמצע.

בערך 8 עד 10 אנשים בקהל צריכים להגיע למרכז החדר עם הכיסאות שלהם, כולל טרה עצמה. הדייל ואנה עוזרים להם לסדר בשתי שורות את הכיסאות גב אל גב.

דייל לטרה: קדימה יקירתי! את על כיסא אדום! בואי, בואי...תזרמי! - הוא מושך את טרה מהכיסא שלה כדי להשתתף. למישהו אחר מהקהל שיושב על כיסא אדום - יאללה, גם אתה, כן, אתה מה כבר יכול לקרות? במקרה הכי גרוע תצחקי קצת....

טרה מצטרפת.

דייל: עכשיו בבקשה תעמדו כולם - הדייל מוציא מהשורה כיסא אדום אחד - כשאני מתחיל את המוזיקה, אתם מסתובבים סביב הכיסאות האלה, וכשאני עוצר... טוב, כולכם בטח מכירים את המשחק "כיסאות מוזיקליים" ... אתם צריכים למצוא כיסא לשבת עליו. יאללה, בוא נראה אתכם משתחררים קצת... תרגישו חופשי לתת גרוב לכל מוב.

טרה: אח ... אתה אמיתי?!

חוה: בהחלט אמיתי.

דייל: פותח את הקלסר/מחברת ומקיש עליה – מוזיקה!

סצנה 4

מיקום: הטרמינל הראשי

ניוטון מזיז ומארגן, סופר, רושם הערות... חווה ממשיכה לבהות באנשים החדשים. הדייל מגביר את עוצמת הסאונד של המוזיקה (במפתיע זו לא מוזיקה שמחה ועליזה, יש בה משהו דארק). האנשים בקהל מסתובבים סביב הכיסאות למשחק הכיסאות המוזיקליים. כשהדייל עוצר את המוזיקה הקהל מנסה להתיישב במהירות, אבל אדם אחד מהקהל נשאר לעמוד. הדייל מתקרב אליו.

דייל: היי יקירי.... הגיע הרגע הראשון שלנו באור הזרקורים! תגיד לי -הדייל אומר "שם פרטי של חבר בקהל 1- " קהל 1", אתה מוכן להגיד לנו את שמך המלא?

קהל 1: אומר את שמו)

דייל לקהל: "אמרו ברוך הבא לקהל 1!!"

חלק מהקהל/שחקנים: ברוך הבא קהל 1

דייל: הייתי רוצה להגיד שאני ממש משתתף בצערך שאתה מצטרף אלינו, אבל, לא! אנחנו שמחים לארח אותך כאן! -לב קהל- מה לא?!

קהל מגיב או לא

דייל: תגיד לי, איפה היית לפני שבאת לכאן?

ניוטון: קו רוחב?

קהל מגיב או לא

דייל: / improv: מה אתה עושה בשבת בבוקר? הדבר הראשון שאתה עושה כשאתה מתעורר?

קהל 1: עונה תשובות / או לא יודע מה לומר

דייל Impro

דייל: יקירי, תודה על השיתוף. ומוזיקה (משחק כיסאות)

סימן של תומש, סוף מוזיקה -

טרה לדייל: אני לא יודעת על מה אתה, אבל אני רוצה את מה שאתה לקחת!

דייל: יקירתי, למה שלא תחלקי את השם היפה שלך עם כולנו כאן?

טרה עומדת לומר משהו, אבל אז היא עוצרת ולא עונה. היא בוחה בחזרה בדייל, קפואה ודוממת, בלי כיסא להיאחז בו.

טרה ...

דייל: אוי חמודה... היא ביישנית... נו באמת, זה לא כל כך קשה, רק כמה הברות?...

טרה מביטה בדייל אבודה ומפוחדת לחלוטין, לא מסוגלת להוציא מילה.

אנה: זה בסדר. אני בטוחה שנאהב כל מה שתגידי לנו.

דייל: מתוקה... אם מותר לי להגיד מתוקה... כן? מה שמך?

דייל: מה את עושה?

טרה מתעצבנת יותר מנסה למצוא דרך לצאת.

ניוטון: נא להפסיק להחליף מקומות! אסור לעשות את זה כאן! אסור!

טרה: הבנתי את הקטע. עכשיו תן לי לצאת!

אנה: אבל הרגע הגעת...

ניוטון לקהל: בבקשה למקומה לחזור...

כל הזכויות שמורות לאלינור מילצ'ן רונית מושקטבליט.

טרה: איזה מקום?

דייל: הו, דרלין, את לא יכולה לעזוב אותנו עכשיו!

חוה: לא דרך שם...

אנה: את לא מחליטה מתי לעזוב.

טרה: תפתחו את הפאקינג... דלת.

הדייל הולך להרגיע את טרה: תני לזה צ'אנס! זה לא כזה נורא, אני מבטיח לך.

טרה: תנו לי לצאת מכאן!!

אנה: אני מבטיחה לך ש...

טרה: תנו לי לצאת!! עכשיו!

דייל: מתוקה... זה רק הולך ומשתפר מכאן.	ניוטון: אפשרות זו לא קיימת כאן.	חוה מנענעת בראשה: עכשיו, עכשיו עכשיו
--	---------------------------------	--------------------------------------

טרה: מי אתם בכלל?!?! תן לי לצאת.

דייל: בדיוק בשביל זה יש לנו את המפגש הקטן שלנו כשכולם מגיעים, יקירתי. ככה נלמד להכיר אחד את השניה, וככה תקבלו עדכון מלא על כל מה שאתם צריכים לדעת כדי להתאקלם ולא תכנסו להיסטריה... דייל לטרה: את רק צריכה קצת להירגע.

(חוה, הדייל, ניוטון ואנה מתקבצים למול טרה המבוהלת)

טרה: מה זה?!?! כל זה!

חווה: יצירת אמנות אמיתית!

ניוטון משרבט את התשובה כותב ומדבר לעצמו.

טרה לא יודעת איך להכיל את המידע הזה.

אנה: אני חושבת שכל זה קצת יותר מדי בשבילה כרגע.

דייל: גבירותיי, אחת אחת בבקשה - לטרה- מה יש לך?

טרה:.....

דייל: מה? ... את לא זוכרת את השם שלך?

טרה מאשרת

אנה לחווה: איך היא לא זוכרת את השם שלה?

ניוטון: תופעה מספר 1439

אנה: אבל איך אפשר? אוי זה נורא...

דייל: אנשים שוכחים כל מיני דברים כשהם מגיעים לכאן, לפעמים אפילו את עצמם. זה מעבר די גדול. בואי מתוקה, הוא מתקרר למישהו בקהל - אתה יכול לתת לה לשבת?

ניוטון: לאט, לא לזוז.

דייל:..... תודה. - לטרה- שבי, נוח לך עכשיו?

אנה : היא לא נראית טוב.

דייל: בואו נשנה קצת אווירה

אנה: היא באמת לא נראית לי טוב. אני אלך להביא לה משהו נעים

אנה יוצאת מהחלל. לסגור את אנה

אנה מזמינה מישהו מהקהל לפקוח עין על עולים חדשים, וזה כל פעם היא עוזבת את המקום

כל הזכויות שמורות לאלינור מילצ'ן רונית מושקטבליט.

טרה לעצמה: מה כל זה?!!! מה זה? ... איפה אני? איפה...? לפתוח בן זאב

להפתעת כולם, כולל הוא עצמו, מהחלון הפתוח נחת בן.

ניוטון: אלמנט בלתי צפוי מבחינת המקום והזמן... קו רחב?

בן: אהמ... סליח.. המ סליחה... מה השעה?

דייל: 4:67

ניוטון: באופן יחסי. קו רחב?

בן: מה?

ניוטון: םֵדיוק, האנושות שואפת לדיוק.

בן: מה הייתה השעה לפני שאני... שנחתתי... פה.....

דייל: 4:66. מה זה משנה?

בן: איפה אני?

דייל: בטרמינל!

בן: הטרמינל... אה... תודה. בן שוב לדייל: אני, סליחה, אני פשוט חושב שאני במקום
הלא נכון...

דייל: מדוע?

בן: אני... אני קפצתי מהקומה ה-17.

טרה: הו קפצת בטח

בן: הוא נוגע בגוף שלו -התפוצצתי... מיליון חתיכות...

טרה: וואו...

בן: שהתפרקו לאטומים.. חופשי, סוף סוף...

חוה: חופשיייי...

בן: כל התאים מרחפים באוויר... שחרור... שחרור מלא של הכל... נשיפה ארוכה אל תוך... כלום... כל הגוף הזה... כל הכאב הזה... שנים של להיות משהו, מישהו...

טרה: וואו...

בן: לרקוד, לנסות להרגיש חי... המחווה האחרונה שלי - להביא כל תא בגוף שלי לצנוח אל מותו..... שום דבר כבר לא היה חשוב...

טרה: אתה די בחתיכה אחת עבור מישהו שנשבר לרסיסים.

חוה: כנראה לא יום טוב למות.

בן: אני אמור להיות מת, לא?!... מת... בחרתי לקפוץ! מה זה כל זה!

טרה: מה זה כל זה?

בן: למה אני מרגיש?

טרה: למה מרגישים?

בן: אפשר למות בשקט!?

טרה: איזה שקט!?

בן: אין איזה חופש בחירה במוות!?! ...

ניוטון: אין... בחירה...

כל הזכויות שמורות לאלינור מילצ'ן רונית מושקטבליט.

בן: למה אני כאן?

טרה: למה אני כאן?

דייל: ובכן, כי אתה מת.

דייל: הגיוני/ ניוטון: הגיוני

בן: לא!!! ממש לא!

טרה: למה הוא הגיע משם?

בן: זה היה אמור להיות הסוף לא?! - מבועת- גמרתי עם עם הכל, בחרתי לסיים, וקפצתי

טרה: למה הוא הגיע משם?

בן: דיייל, זה לא נגמר... מתישהו?

ניוטון: מנקודת מבט של זמן לינארי וסופי...

דייל: ... מתוקה, הוא התאבד.

טרה: מה?

דייל: את נכנסת דרך הדלת הראשית. מוות רגיל, כמו רוב האנשים, הוא התאבד; מוות יזום, זה הכל.

בן: דרך הדלת הראשית?

דייל: השטיח האדום נפרש שם.

ניוטון: בינתיים.

דייל: כן! עד המפץ הבא. נכון, חווה!?

בן: דפקתי את הכוריאוגרפיה של חי. וקפצתי...
... לא הייתי אמור להיות יותר... בשום מקום! שום מקום
...למה אני כאן?

ניוטון: אפס פעימות.

טרה: אז למה הוא כאן?

בן: למה אני כאן?

דייל: כי זה הטרמינל של העולם הבא. הצטרפת אלינו! כולכם פה עברתם בשער
והצטרפתם לשלב הבא של החיים...

בן: זו בדיחה!?!?

טרה: זו באמת בדיחה!

דייל: לא, לא, לא... אתה מת לגמרי! זה לא מגיע הרבה יותר רחוק מזה...!

טרה: מת? הוא מת?! מת? לגמרי?...נגמר, איננו...

דייל: לא! לא לשם!... אתה תאבד לנצח...זה אין סופי... איבדנו אותו

לפני שניוטון מגיע לבן, בן מתחיל לברוח ונעלם במסדרונות.

ניוטון מאוכזב שלא הספיק לקחת ממנו רשמים/תגובות. הו רושם, צועד לאחורת נתקל
ומתיישב.

כל הזכויות שמורות לאלינור מילצ'ן רונית מושקטבליט.

טרה: מה זה אומר הטרמינל של העולם הבא, מה??...

דייל: ...טוב, הוא יאלץ להתעדכן בפרטים אחר כך. נמשיך?

טרה מתעלפת .

דייל: מה עכשיו?!!!

ניוטון: תופעה 1842

*ניוטון במצב של פאניקה קפואה
דייל וחווה מתקרבים לטרה.*

דייל לקהל: אתה רופא? יש פה משהו שיכול לעזור? יש רופא באולם!? יש רופא באולם!
מנער אות טרה קלות. משפריץ לה מים על הפנים- אני מתבדח אתכם. יקירה, מתוקה,
דובשנית

טרה מתעוררת.

טרה: מה זה?!!! למה אתם עדיין כאן?!

דייל: אוי מתוקה, ככה זה בעולם של המוות!

כשהוא מסיים את המשפט טרה מתעלפת שוב.

דייל: נו... תתעוררי ממי... היא פשוט במצב של שוק. לוקח זמן למות.

טרה מתעוררת: ... מה?? ...

חווה: לוקח זמן לקבל את החלק הגווע בחיך.

כל הזכויות שמורות לאלינור מילצ'ן רונית מושקטבליט.

ניוטון: באופן בלתי נמנע!

דייל מרים אותה, והיא מתעלפת שוב על הרצפה.

טרה: למה אתה מסתכל עלי ככה?! תיעלם, תתאדה, לך!

טרה מתחיל לזחול על הרצפה

דייל: טוב, זה כבר ממש לא יפה.

טרה: אני לא רוצה לראות אותך! אני לא רוצה להיות כאן!

דייל: מי כן? אמנם קלישאה, אבל כל כך נכון!

טרה: למה שאני אהיה כאן, בחדר המכוער הזה, איתכם!

דייל: עוד קלישאה, אבל החיים לא הוגנים מותק.

ניוטון: וגם המוות לא.

חוה: המוות הוא כמו להתעורר משינה.

ניוטון: סוקרטס את זה אמר.

טרה: אני צובטת וזה כואב! אני שומעת אתכם, וזה מעצבן אותי! ... אם הייתי מתה, הייתי יודעת את זה! זה פשוט טריפ רע... רע כל כך...

ניוטון: לכל פעולה, תגובה. פעולה, תגובה... מבין היא?

דייל: נשמה, כולם כאן מתו בדרך זו או אחרת. אין פה טעויות! -לקהל- נכון? זה החלק של אחרי החיים של החיים שלכם.

אנה חוזרת פנימה עם משהו לטרה ויושבת ב"קופת חולים".

אנה: מה קרה לה?

טרה: אני בכלל לא זוכרת שמתתי!!

אנה: מסכנה...

חוה: אפשר לזכור את התחושה של החוויה, אבל לא את החוויה עצמה. ...

אנה לטרה: את זוכרת מה עשית לפני שבאת לכאן?

חוה: זה היה יום טוב למות?

אנה: כאילו שיש דבר כזה.

חוה לטרה: זה היה או לא היה?

אנה: חוהההה...אולי לא עכשיו!

דייל: תפסיקו! אתן מפחידות אותה והיא כבר בפוסט טראומה!

חוה (לקהל): זה היה יום טוב בשבילכם?

דייל לטרה: אני יודע שאת מפחדת, אבל אני מבטיח לך שהזיכרון שלך יחזור, לאט אבל בטוח

ניוטון: חלקיק אחר חלקיק.

דייל: ותזכרי שאני כאן בשבילך.

אנה: גם אני.

טרה מצביעה על הקהל: אז גם הם... מתים? כולם... (ניוטון והדייל קמים איתה)

דייל: כמובן! כולם כאן עברו לצד השני.

טרה: טרה בודקת את הקהל. כולם כאן מתים!?

אנה: כן יקירתי.

טרה:... וכל מי שמת אי פעם מגיע לפה?

אנה: חייב לעבור פה.

טרה: לטרמינל הזה?

ניוטון: בוודאות.

טרה: אז איפה הם? (ניוטון והדייל מתחילים להתפזר בחלל)

דייל: מי?!..

אנה: את מחפשת מישהו ספציפי?

טרה מאשרת

דייל: הבנאדם שאת מחפשת הוא...מת, נכון?

טרה מאשרת

אנה: אז בטוח שהוא נמצא פה איפשהו...

טרה: הי'...

אנה: אלא אם כן...

טרה: אלא אם כן?

דייל:...אלא אם כן...את הבן אדם האחרון שזוכר אותו, את שמו, מי שהוא היה...

טרה: אז מה קורה אם אני הבן אדם האחרון שזוכר אותם?

דייל: אם הזיכרון שלהם חי בתוכך ורק בתוכך... אז...את מבינה, אז הבן אדם הזה צריך להמשיך הלאה...

אנה: כמו הבחורה הזו... שקראו לו לעבור...

ניוטון: אלכס מארק

אנה: כן, בדיוק.

ניוטון-למישהו אחר בקהל- לא!! לזוז מעלה אחת! ימינה... לכאן. לכאן.

דייל: תראי לא כולם כמו חווה... הרי כולם מכירים אותה, היא תקועה כאן עד המפץ הגדול הבא! **improv**-דייל פונה לקהל אחד על אחד: אתה פושע? ידוע לשמצה? הייתם אוהבים? בני זוג או נואפים?..אתה חושב שזוכרים אותך שם? מי? למה? איך זוכרים אותך? למה זוכרים אותך?... מעניין לכמה זמן יזכרו אותך... לקהל:- אתה... נראה לי שאתה תקוע פה לקצת זמן! אנשים לא שוכחים את הדברים האלה כל כך מהר! – למישהו אחר בקהל- מה איתך? מפורסם ממשהו? נשמע שאתה סוג של "has been", אז זה לא ייקח הרבה זמן

ניוטון **IMPROV** לחבר בקהל: מאיזה קו רוחב הוא?... ארצו, אדוני!
צריך לתעד כל כניסה, כל יציאה!

טרה שוב על סף דמעות.

אנה לטרה: זה בסדר... הכל יהיה בסדר... .

טרה: אז לא כולם פה?

אנה: את מי את מחפשת?

טרה: אמא שלי...

אנה: בטח שאת מחפשת אותה...

טרה: אני צריכה את אמא שלי... איפה היא?- איך אני אמצא אותה? ... בבקשה...
בבקשה תעזרו לי למצוא אותה...

אנה: אמא לא שוכחים!

הדייל מעיין במחברת שלו: לפי ההוראות...

טרה: תשכח מההוראות!! איפה אני יכולה למצוא אותה?!!!

IMPROV ניוטון-למישהו אחר בקהל- לא!! לא לזוז. לכאן. אל תעביר את זה. מבין אדוני? כן?!

אנה: ... אתם מבינים למה אני מחכה לזו?! אני לא רוצה לפספס אותך!... איך נצחק על כאב הפרידה כשניפגש שוב!
מה שמה של אמך?

טרה: מה?

אנה: שם אמך.

ראשה של טרה מסתחרר. היא מתיישבת בחזרה.

דייל: גם את השם שלה את לא זוכרת? ... אוי אלוהים, זה הולך להיות קשה...

טרה: אני לא...

אנה: אוי...

ניוטון: כנראה עדיף ככה.

דייל: את זוכרת איך מתת?

טרה: לא... אני לא! אני לא זוכרת כלום...

דייל לקהל: אתם זוכרים?

תשובת הקהל או לא

דייל: (מאלתר לפי תגובת הקהל) טוב לפחות את השם שלכם אתם זוכרים, נכון?

אנה: תנסי להיזכר... תנסי ...

טרה: אני זוכרת... את הפנים שלה...איך הייתה מחוברת לכל מיני מכשירים... איך
שהיא הסתכלה עלי בבית חולים...הרגשתי כאילו שהיא מנחמת אותי,..... איך שניכנסתי
לחדר היא עצמה את העיניים ... היא עצמה את העיניים ולא הייתי לידה... לא הייתי
לידה כשהיא עזבה...משהו הלך מתוכה...נשארה רק שקית פיפי תלויה על המיטה
שלה... למה דווקא את זה אני זוכרת? למה אני לא זוכרת את השם שלה? למה אני לא
זוכרת שום דבר אחר?

אנה לטרה: - תוך שהיא מצביעה על המחברת של הדייל - יהיה בסדר. הכל יהיה בסדר.
אני מבטיחה לך. הוא יכול לעזור לך. יש לו את כל התשובות, שם.

הדייל מציג בגאווה את הקלסר/מחברת שלו.

דייל לאנה: תודה על האמונה שלך!

טרה: איך... איך מוצאים פה מישהו?

אנה מתקרבת לטרה כדי להרגיע אותה.

חוה: ... הטרמינל הוא מבוך...אינסופי...

דייל: אינסופי בהחלט! לכן, יש כמה ענייני בטיחות שהייתי רוצה לחלוק אתכם - קורא
מהקלסר/מחברת- בשלב מוקדם זה, אנו ממליצים להישאר בקרבת מקום... אני אהיה
כאן כדי לעזור לכם להתמרכז מחדש...-מקיש על קלסר/מחברת- ולענות על כל שאלה
שיש לכם...

ACT 2

סצנה 1

מיקום: בטרמינל הראשי

חוה לאנה: בואי

אנה: (חותכת): למה? לאן? לא עשיתי רע לאף אחד. עשיתי רק טוב.

חוה: בואי

אנה: ואם הוא יבוא...איך הוא ימצא אותי אם אני לא אהיה כאן? תראי אותה (טרה), כמה היא לבד!

חוה: בואי

אנה: זה אמור להיות הפוך. אמא אמורה להיות שם, תמיד. החיבור הזה בין אמא לבן, זה בלתי ניתן להתרה...

חוה: בואי

אנה: קצת אנוכי, לא? מישהו בכלל חיפש אותך? אני הייתי טובה

חוה: טובה

אנה: יש דברים קדושים בחיים. אצלך שום דבר לא קדוש, מי שנבחר לשמוע את קולו חייב לציית.

חוה: לציית?! את, את צריכה להודות לי! שום דבר מכל זה לא היה קיים בלעדיו! את, את לא היית קיימת בלעדיו! חופש הבחירה... זה בזכות! השמיים יודעים וזוכרים... הייתי אישה צעירה... השמיים יודעים וזוכרים שכלוב הזהב הזה היה לי לגיהנום. אני בחרתי בביס של אמת!... זה הסיפור שלי!... גם את יכולה.

אנה: אמת! ביס של אמת. את חושבת שכולנו חיינו בשקר?! החיים הם כל מה שאי פעם התכוונו. האמת לא נמצאת בביס, היא נמצאת בלב.

חוה: לא לא, זה לא הסיפור שלי... החטא האמיתי שלי הוא שנכנעתי ליוהרה של ההורגים ולא לצניעות של הנותנות חיים.

אנה: ווידויים מיועדים לאנשים כמוך, שנושאים את האשמה שלהם בגאווה. כאמא לאמא, לאן נעלמו הילדים שלך?

חוה: כולם כולם, בשרי ודמי...

חוה צועדת לכיוון אזור החרטות.

אנה נשארת נסערת. היא לוקחת את המטאטא ואוספת את השקיות לערימה הולכת וגדלה בזמן שהיא משוחחת עם אנשים.

דייל: אלוהים אדירים אנה!! את חייבת להפסיק עם זה! זה זמני! את שומעת את חוה מתלוננת?

אנה: תמיד מרגישה עליונה כי היא הייתה כאן לנצח. הכל בגללה. שתתבייש בעצמה... אני אומרת לך... היא צריכה להתבייש... בושה!

דייל: למה שלא תתקשרי לקו התלונות, אני בטוח שזאת תהיה הצלחה שמיימית.

אנה ממשיכה לסדר עד שהיא מרגיעה את עצמה.

טרה: הטלפון שלי...

אנה: היא בחרה...

טרה: ... איפה הטלפון שלי?

אנה: מה, אני אמורה להודות לה עכשיו על זה שיש לנו ילדים?

טרה: אני צריכה את הטלפון שלי

אנה: סליחה?

טרה: אם אני אמצא אותו, אני אמצא אותי, את השם שלי, ואולי... אם... אם אני אמצא אותי אני אמצא את השם שלה... ואולי אפילו אוכל להתקשר אליה או משהו... אני צריכה את הטלפון שלי!!!!

דייל: כדי למצוא אותך?

טרה: כן.

דייל: ומה אם לא תאהבי את מי שאת?...?

טרה מופתעת מהשאלה.

דייל: צוחקים איתך. אל תדאגי. כולנו מוצאים כאן את מה שאנחנו צריכים ועם העקשנות שלך יש לי תחושה שאת תגיעי רחוק.

קדימה אנשים! בואו ניקח את הנשמה האבודה הזאת לאבדות ומציאות כדי שהיא תמצא שלווה נצחית.

טרה: אני לא רוצה שלווה נצחית.

הדייל, טרה וחלק מהקהל ממשיכים בחלל לעבר איזור האבידות והמציאות. למישהו בקהל לידו- הו, אלוהים, אל תהיה כל כך כבד! הם מגיעים "אבדות ומציאות"

סצנה 2

אזור אבדות ומציאות

כל הזכויות שמורות לאלינור מילצ'ן רונית מושקטבליט.

ניוטון - מסדר אביזרים של אבידות ומציאות.

דייל: Voila!! אם הטלפון שלך נמצא בכל מקום ובשום מקום, הוא נמצא כאן. כל דבר שאיבדתם אי פעם נמצא כאן! **IMPROV** ללקהל-. מה איבדתה בחיים שלך, מה הדבר הקטן שנהגתה להיאחז בו והלך; לאיבוד בדרך... תדמיינו רגע, אולי תמצאו את זה פה. אתה, תנסה להזכר, מה איבדתה... מה באמת היית רוצה למצוא פה... אתם מוזמנים לפשפש ולחפש כל פריט אהוב... משהו ארצי ואהוב...

אזור אבדות ומציאות ומראה כמה שיכלו להיות שייכים לחבר הקהל הדייל לוקח אביזרים שונים מ הסתכלו סביבכם. בטוח תמצא משהו שאיבדתה. **Improv** ל מישהו בקהל- סתכלו על זה! זה לא שלך?

טרה מחפשת את הטלפון שלה, כולם בשקט.
הדייל מחפש תלבושת ואביזרים חדשים כדי להשתנות.

טרה למישהו בקהל: למישהו אחר בקהל- אולי אתה יכול לעזור לי? אני מחפשת את הטלפון שלי... יש לו פונפון אדום.

האיש בקהל מסכים או לא, היא מנסה לשכנע אותו.

טרה: נתפצל? אתה תחפשי שם, אתה שם, ואני אסתכל פה מסביב. הוא שחור עם פונפון אדום.

היא רואה את ניוטון מחפש דברים.

ניוטון למישהו בקהל: כמה זמן חי הוא?

תשובת הקהל . או לא

ניוטון: -הולך למישהו בקהל שעבר מהמקום שבו הציב אותו במקור - לא, לא, לשם לחזור בבקשה. צריך הוא להישאר כאן. יש סדר לדברים, מבין הוא? אני לא יכול לעשות את זה אם זז הוא.

כל הזכויות שמורות לאלינור מילצ'ן רונית מושקטבליט.

ניוטון כותב משהו.

ניוטון: מיקומך בטרם ההגעה?

תשובת הקהל

ניוטון: מצביע על אזור בחדר אבודות ומציאות-... לקחת חפץ אחד בכל פעם. אחד בלבד.

הוא שואל מישהו אחר בקהל

ניוטון: כמה זמן חי הוא? מיקום הפטירה?

תשובת הקהל

ניוטון: מצביע על אזור בחדר אבודות ומציאות. - יקח חפץ אחד בלבד בהתאם לזכרונו.

טרה: היי. אתה יודע איפה אני יכולה למצוא פה מוצרי אלקטרוניקה?

ניוטון לא עונה.

טרה: אמממ... סליחה? אתה יכול אולי...

ניוטון:... הכל מסודר לפי עיתוי ההגעה וקו הרוחב של הקיום...

טרה: נפלא.... ואיך אני אמורה לדעת איפה זה?...

ניוטון לטרה: כמה זמן חיה היא?

טרה לא עונה.

ניוטון: גילך! מהו גילך?

טרה: גילך?!!!

ניוטון: ... בין הפעימה הראשונה והפעימה האחרונה, טמון כל הקיום ... גילך?

טרה: מה?.. איך מישהו יכול למצוא פה משהו?

ניוטון: אם זה פריט שאבד עם ההגעה, הוא שם - מצביע לכיוון מסוים - טרם סיווגתי אותם.

ניוטון מיישר/מסדר את החפצים שטרה הזיזה. מה מחפשת את היא?

טרה: הטלפון שלי.

ניוטון לוקח את החפץ שהיא החזיקה ומחזיר אותו למקומו, בדיוק רב. לאורך כל חילופי הדברים ביניהם, ניוטון מסדר את הדברים בחזרה במקומם.

טרה: הדייל... הוא אמר שזה יכול להיות כאן.

דייל: נכון. וזה באמת כאן!

טרה לניוטון: ... אתה בכלל יודע מה זה פלאפון... טלפון סלולרי?!

טרה מפנה לו את גבה וממשיכה בחיפושיה.

ניוטון: ... צורות משתנות... דברים מתפתחים, אבל בבסיס... הצרכים זהים. איך נאמר... אבולוציה חומרית.

טרה: האבולוציה פסחא עליך!

ניוטון: חושבת היא מנקודת מבט של אדם... לא מנקודת המבט של איפה שאנחנו עומדים כעת... כל אחד מהחפצים האבודים מכיל זיכרון, כל עוד הלב זוכר.

כל הזכויות שמורות לאלינור מילצ'ן רונית מושקטבליט.

ניוטון חוזר לסדר. כל מה שאנחנו רואים נקבע על ידי המקום שממנו אנחנו מסתכלים, לא כר?

טרה: מה אתה עושה?

ניוטון: עוזר לה למצוא את עצמה...

טרה: מדהים!!! אתה עוזר לי למצוא את עצמי?! אתה מוזר!!

ניוטון: אני ניוטון!

טרה: הא?

דייל: ... כוח המשיכה? ... התפוח? ...

טרה: בטח!

דייל: אייזק ניוטון! ... לא שוכחים אנשים כמוהו.

ניוטון: מהו שמה של הגברת?

טרה: אני צריכה את הטלפון שלי.

ניוטון: אם הייתה את שמה כל מה שיש בה בכלי... שום דבר מעצמה לא היה נשאר בה, לא תוכל היא למצוא את שאיבדה - פאזה

טרה: בבקשה, אני לא יכולה להכיל את זה כרגע, או אפילו להבין למה אתה מתכוון.

ניוטון לטרה: אני יכול לחשב את התנועה של גופים שמימיים אבל לא את האיוולת האנושית...

טרה: למי הוא קרא איוולת?

ניוטון: אפילו לא את זו שלי. . . .

טרה לדייל: איוולת!?

ניוטון: למרות שאני כל הזמן מנסה לפענח את הנוסחה הזאת - לקהל - מהרגע שגן העדן נסגר, האדם צריך היה לקבל החלטות, הלא כן? אז לבחור, לבחור דבר אחד, מה מוכנים אתם לשחרר כדי לזכור משהו אחר? ...

טרה: הייתי מוכנה לשחרר אותך!

ניוטון: זה לא בתחום האפשרויות.

טרה: אלוהים ישמור!!! ... ברגע שהם קוראים בשם כלשהו, לאן הבנאדם הזה הולך?!

ניוטון: לאן באמת הם הולכים? ... זה טרם התגלה... כמו מי הוא זה שקבע את העניין מלכתחילה.

טרה: "מי קבע את העניין מלכתחילה" ... מה? המקום הזה? המפץ הגדול? אלוהים, אסיד, מוזיקה, אתה לא יכול פשוט לדבר נורמלי?? ... מה אם יקראו לה?!!? מה אם יקראו לי לפני שאני אמצא אותה?!

ניוטון מתחיל ליישר חפצים ולתת להם קצת סדר.

טרה: תפסיק לסדר דברים! אתה שומע אותי?!!? אמא שלי! ... אני צריכה למצוא אותה!!!

ניוטון נראה יותר ויותר מוטרד. הוא מתחיל לסדר את הדברים בטירוף הולך וגובר.

טרה: עצור! פשוט עצור! גם ככה הכל פה בלגן!!!

ניוטון בלופ של מספרים: בלגן בלגן בלגן

טרה: אני צרחתי עליה.....

טרה: ...היא לא אמרה לי ... היא לא אמרה... איך יכולתי לדעת שהיא הולכת למות
...?אתה הצלחת למצוא את אמא שלך? את אמא שלך, מצאת אותה?!? אמא שלך,
מצאת אותה, מצאת אותה?

ניוטון: עצור עצור... (מתחיל לספור)

ניוטון ממשיך להסתכל סביבו כאילו יש רעש שמגיע ממקומות שונים. הוא מסתובב בפתאומיות אל טרה.

טרה: אמא שלך, מצאת אותה, מצאת אותה?

ניוטון: אל תצעק היא עלי...אל תצעק היא עלי...

טרה: לא צעקתי - פונה לקהל - אני צעקתי? שמעת אותי צועקת? - בחזרה לניוטון-
אתה בסדר?

ניוטון: לא תגע היא בי...לא תיגע היא בי... כלי, כלי, להתמקד בכלי...

ניוטון מביט סביבו מפוחד, נסער. הוא מתרחק.

ניוטון: ...תבניות, צורות, משוואות, אנרגיה, כוח משיכה, משיכה, זריקה,.....
לא לאהוב אותך למען עצמך

ניוטון:...לא לרצות את החוקים/פקודות שלך... לדאוג לדברים ארציים יותר במקום לאלוהי...	טרה:... סליחה... לא התכוונתי להפחיד אותך. להסתכל שם? או כאן?...
---	--

ניוטון מתרחק ממנה. הוא חוזר שוב ושוב על המנטרה שלו עד שהוא חוזר לעצמו. הוא נרגע. ניוטון מוצא
טלפון. יש עליו את הסלפי של טרה. הוא מושיט אותו לטרה.

טרה: איך?!?! ...

ניוטון: נמצא היה בערימה של פריטים חדשים.

טרהמחבקת את ניוטון.

טרה: תודה, תודה....-היא פונה לקהל-

דייל: מהיכן דיוקנך? (מצביע על הטלפון)

טרה מסתכלת בטלפון שלה: מוזר, נכון? אני נראית די מפחידה...

דייל: או... מפוחדת.

ביט

טרה: ... שיט! זה שבור!

היא קופאת ומניחה לטלפון ליפול. ניוטון מרים אותו. טרה מסתירה אותו מהאחרים.

דייל: הכל בסדר?

טרה: ... משהו... סוג של... פגע בי – מאבדת קצת איזון -

דייל: פגע?

טרה: ... הוא לא...

טרה בודקת בקדחתנות דברים בטלפון שלה.

טרה!! קוראים לי טרה!!

דייל: מזל טוב!

טרה מחפשת את אמה באנשי הקשר, מקלידה מילים וחוזרת עליהן בקול רם: אמא, אמאל"ה, אמוש, איפה את?.....

שניוטון שומע את המילים האלה, הוא חוסם את אוזניו מנסה לחסום את צלילי המילים.

טרה: ... אני לא מחקתי שום דבר שלה... גם לא זרקתי שום דבר שלה. גם לא הצלחתי...
למחוק את המספר שלה... לא את ההודעות, שום דבר...
טרה עוברת על תמונות כדי להעלות תמונה של אמה. היא מראה את הטלפון שלה עם תמונה של אמה
לניוטון ולקהל.

טרה : תראי! תראה, תעזור לי...! בבקשה!

טרה נואשת, מראה את התמונה של אמה לכל הסובבים, ועוזבת את החדר בחיפוש אחריה בן והיא
מצטלבים

בן נכנס

סצנה 2.1

אזור אבדות ומציאות

ניוטון מקליד את הווידויים שלו ואומר אותם בקול רם

טרה (עם הפלאפון שלה): עצור! עצור!

בן: איפה זה נגמר? איפה?

טרה : אין לי מושג... אין יציאה.

בן: אין כזה דבר...

טרה מראה את הטלפון שלה לבן...ראית אותה אולי?

בן: מי זאת?

טרה: אמא שלי.

בן: למה שהיא תהיה פה?

טרה: ... מלא זוכרים אותה, אהבו אותה אז היא בטח כאן. תסתכל.. תזכור את הפנים שלה. הטלפון שלי עומד למות

ניוטון: לשחות בגיגית עץ ביום שלך.

בן: מחניק לי

טרה: בלוויה שלה הייתי אמורה להגיד משהו...איך הייתי אמורה לומר לה משהו שהיא כבר איננה.

בן: ממש מחניק ...

ניוטון: לקוות למוות ולבקש זאת עבור אחרים

בן: חשבתי שלמות זה קל, ולחיות קשה.

טרה: ... מה היה לך כל כך קשה?

בן: הכל...כל דקה...לנצח... הכל נע מולך באיטיות חונקת.....כמו...לחכות...

טרה: ...לחכות להודעה...

בן: גם...

טרה: שיט, עכשיו אני אף פעם לא אדע אם הוא כתב לי,

בן: כנראה שלא

טרה: למה שתגיד לי דבר כזה.

בן: כי את מתה

טרה: אה, באסה,

בן: או שלא,

טרה: אתה לא תתגעגע לכלום?

בן - לא!

טרה: אפילו לא IMPROV (משהו מצחיק . מציק ומספק ביום יום)

בן: תשובה IMPROV

טרה: אוקי, מה עכשיו?... מה אנחנו אמורים לעשות פה?

בן: את שואלת אותי? את מכירה עוד משהו שהצליח לדפוק את המוות שלו כמוני?

טרה: לפחות את הקפיצה שלך יזכרו.

בן: זה היה ממש מרשים, אם מותר לי לומר - גרנדיזי

טרה: אתה מאוד צנוע, אולי פה אנחנו יכולים לעשות את הכל הפוך'

בן: הכל ב- Rewind,

טרה: בנגמין בוטן סטייל?

בן: פרשנו בשיא!

טרה: בדוק, עכשיו לא נזדקן...לא נתקמט... התאים שלנו לא יתכלו... או יפגעו יותר ויהרסו את האיברים שלנו. כל חלק בנו...נמצא בכל מקום... ובשום מקום...

בן: איבדתי אותך

טרה: "זה לא שלי, זה אינו אני, זה לא העצמי שלי". זה מה שהיא אמרה לי?

בן: הפכת לבודהה?

ניוטון: פגענות כלפי אמי... כלפי אחותי.

טרה: "זה לא שלי, זה אינו אני, זה לא העצמי שלי... זה לא שלי...זה..."	בן: המקום הזה... נושם... משתנה... את לא מרגישה ?
---	--

טרה: ...מה?

בן: את לא מרגישה?

טרה (מראה לו את הטלפון שלה): אם אתה רואה אותה אל תגיד לה שאני כאן. בבקשה... בבקשה.....

טרה: אני רוצה להגיד לה בעצמי... היא לא תבין... היא לא תבין... הוא פשוט הגיע משום מקום... הוא פשוט הגיע!!! בום!... מוות בסלפי, משאית לפרצוף!! באמת, מי פאקינג מת ככה?!... טמטום	בן: זה לא קשור לכלום... אין סיכוי אני חייב להמשיך,
---	--

<p>חוה ובן מסתכלים אחד על השניה</p> <p>לא הייתי אמורה למות... היא לא הייתה אמורה למות!</p>	<p>אין מצב שאני נשאר כאן.</p>
--	-------------------------------

טארה ממשיכה לחפש את אמא שלה

בן מתיישב מול חוה

Vo: תפתחי את הלב...

אל תפחדי

אני מצטערת

אנא סלחי לי-

תודה.

אני אוהבת אותך"

בן מתרחק פעם ראשונה מחוה

<p>תפתחו את הלב...</p> <p>אל תפחדו</p> <p>אני מצטערת</p> <p>אנא סלחו לי-</p> <p>תודה.</p> <p>אני אוהבת אותך/ך"</p>	<p>פתאום בן עוזב</p>
--	----------------------

<p>תודה.</p> <p>אני אוהבת אותך/ך"</p>	
---------------------------------------	--

חווה: נצח ... נצח... נצח.....באין סוף הזמן...בנצח ... כל אדם באשר הוא אדם,
 כאן...בנצח...אין סוף של הזמן... עם משקלו של חיי...כאן...בנצח...אין סוף של
 הזמן...

חרטות...ווידואים...משאלות...תפילות...זעקות... מתהומות הנפש... לנצח

נינה נכנסת

סצנה 3

מיקום: אזור ההמתנה של אנה.

הדייל בא להראות לאנה את נעלי הבלט.

דייל: תסתכלי על אלה!

אנה: איפה מצאת אותן

דייל: בדיוטי פרי שלנו! הם משגעים, לא?

אנה: ...לבן היו בדיוק כאלה כשהוא היה ילד...(אנה לא בטוחה אם אלה שייכים לבנה או
 לא)

דייל: את יכולה לתת לו אותם כשאת תראי אותו! - על כדור החוטים האדום- ממש
 מתקדם.

אנה: נהיה לו קר, כשהוא לא רוקד.

דייל: אנה! את באמת לא צריכה לחכות ככה. תהני. קחי דוגמא מחווה, יש לה את הפרספקטיבה הנכונה על העניין!

אנה: פרספקטיבה רקובה! כמו הנחש! כשהוא יבוא, הצעיף הזה יחמם אותו.

דייל: אם הייתה לי אמא, הייתי רוצה שהיא תהיה בדיוק כמוך. בואי, אני בטוח שזה בגנים שלך!

אנה: מה???

דייל: האם אי פעם אכזבתי אותך?

אנה מניחה את כדור החוטים שלה ויוצאת עם הדייל.
דייל: "שנרקוד?" ...

אנה מסמיקה ולא יודעת מה לומר.

דייל: זוכרת את ריקוד הסלואו הראשון שלך?! שיר אהוב?

הדייל פותח את המחברת, מחליק את אצבעו על הגבול של אחד הדפים והמוזיקה ממשיכה. נשמע:
"Wham "A different corner" או **"Careless Whisper"** ומנסה לרקוד איתה.
מתחיל לשיר

אנה: אני לא כל כך טובה בזה.

דייל: נו באמת, אנה!

אנה: באמת אני לא טובה בזה.

דייל: דרלינג... פשוט תיהני קצת... אני אמחיז לך חלום קצר שלי, זה אולי יעזור, לקהל:

תוכלי לעזור לי?! ..הדייל שולף כמה דפים מהמחברת שלו ומושיט אותם למישהו בקהל-
... תודה...

תמיד חלמתי לצאת לאחת מאותן הפלגות VIP האלה לפוארטו אלגרה או ריו דה ז'ניירו!
משהו אקזוטי כזה.... כל הבחורים האלה תקועים על סירה אחת גדולה.... ובחלום הזה,
שלי, לפני ההפלגה, דיברתי עם אחת, מיס ביאנקה... את איתי?
-לאדם שהוא נתן את הדפים במחברת שלו - הנה תקרא מפה. אתה הולך להיות...
ביאנקה!

"אז תגידי לי ביאנקה יקירתי, מה אני צריך להביא להפלגה הזאת?
עכשיו אתה אומר: "רק את הדרכון שלך יקירי, את כל השאר אנחנו נספק".

קהל: רק את הדרכון שלך יקירי, את כל השאר אנחנו נספק.

דייל: אוי, זה נפלא! "A star is born"
ולאן בדיוק הספינה הזאת שטה?

קהל: לשום מקום.

חוזה: ולכל מקום

דייל: מה זאת אומרת?

קהל: הספינה שטה היישר לשום מקום!

חוזה: ולכל מקום

דייל: אני מצטער, להפלגה חייב להיות יעד.

קהל: ובכן, היא עוזבת את הנמל, שטה אל תוך הים. עד לקצה של שום מקום.

חוזה: ולכל מקום

דייל: חוזה, הבנו! זה החלום שלי. אני לא מבין! למה ביקשת את הדרכון שלי אם אנחנו לא
הולכים לשום מקום!?

קהל: ובכן אתה הולך לאנשהו, אבל האנשהו הזה הוא בשום מקום.

כל הזכויות שמורות לאלינור מילצ'ן רונית מושקטבליט.

חוזה: ובכל מקום

הצליל נמוג לתוך מנגינת הנושא מספינת האהבה.

דייל: ואז... לפני שהספקתי להגיד משהו...אני רואה את הספינה... ספינת התענוגות...
מברכת אותי ללא מילים, פורסת עבורי את הגשר לצעוד בו. . . ואני אומר, כן... אני הולך.
ואם אתם תוהים כמה זמן לוקח להפליג לשום מקום...דיי!!!...התשובה היא... אין לי
מושג, כי זה היה חלום, ולא הגעתי לסופו! עכשיו תרקדי איתי?

אנה: עוד לא הבנת, אני מחכה לו פה!

טרה מגיע

טרה לאנה: מצאתי את השם שלי! תראי, יש לי אפילו תמונה של אמא שלי! ראית אותה
אולי?

אנה: לא, מצטערת. אז איך קוראים לך?

טרה: טרה!

אנה: טרה! אני אוהבת את זה. . .

טרה: אני לא יודעת לאן ללכת?

דייל: נראה לי שאת במקום הנכון.

טרה: איך אני אמצא אותה?... כמה זמן ייקח לי למצוא אותה?

אנה: אי אפשר לדעת.

טרה: יש לי רק 2%... אני הולכת להקיא... אני לא יכולה לנשום...

אנה: הזיכרון שלך חוזר.

כל הזכויות שמורות לאלינור מילצ'ן רונית מושקטבליט.

טרה: איך היא יכולה להיות כל כך קרובה... ובכל זאת כל כך רחוקה...? אני אפילו לא יכולה להתקשר אליה או להתחבר!

דייל לטרה: את לא מצליחה להבין את זה, אה? אין שום פינה, לא קרה, לא חמה, אפילו לא הוט ספוט להסתתר בה! שום דבר ואף אחד להתחבר אליו!

אנה: למה אתה מדבר אליה ככה?

דייל: כי היא צריכה להבין שעדיף להרפות וליהנות ממה שעכשיו, וממי שיש לה!

טרה: למה שלא תעשה לנו אתה טובה ותלך להתייחד עם הנצנצים שלך!

אנה:... יקירה, אני יודעת שקשה כרגע, אבל מבטיחה לך שיהיה בסדר. -לדייל- נכון?

דייל: לא

טרה: אתם בזבזו זמן - למישהי אחרת - תסתכלי! תזכרי את הפנים שלה.

טרה ממשיכה בחיפוש אחר אמה

הטלפון שלה נכבה

טרה: לא. לא. לא. לא. הטלפון שלי!!! הטלפון שלי!! -טארה מנסה להפעיל אותו שוב, ללא הצלחה- אמא... אמא, איפה את? ... איך אמצא אותך פה? ... אמא... אמא... תעני לי...

בשלב מסוים, טרה צוברת כוח להמשיך בחיפושיה

אנה: טרה! קחי את החוט, המקום הזה הוא מבוקר. אווי... עוד נשמה אבודה...

דייל: כמו כל אלו...

אנה: לבן שלי זה לא יקרה... לא משנה כמה נצחים אצטרך לשבת פה...

כל הזכויות שמורות לאלינור מילצ'ן רונית מושקטבליט.

דייל: יש לי רעיון

הדייל בודק משהו במחברת, ולוחש משהו לאנה.

אנה: עכשיו?!

דייל: כן!

אנה: ככה?!

דייל: את נראית נפלא!

אנה: אני צריכה משהו?

דייל: לא ממש - הוא מושיט לה כמה טישיו- טוב, אולי תזדקקי לכמה כאלה.

אנה: תודה.

דייל: תודי לי אחר כך! לכי, אלופה!

סוף ההתייחסות של הדייל לניוטון

דייל מושיט יד לתפוח במיכל הגדול עם תפוחים: ...מישהו רוצה תפוח

וידויים נשמעים. הם הופכים בהירים רועשים יותר

סצנה 4

מיקום: אזור הווידויים

חוה נמצאת באזור הווידויים. היא באלמנט שלה

הדייל: השחרור של האמת על שולחן הווידויים!...
תקשיבו...אולי תשמעו משהו של מישהו שזוכר אתכם

הדייל מביא את הקהל לאזור הווידויים.

<p>אני אוהבת אותך/ך" תפתחו את הלב... אל תפחדו אני מצטערת אנא סלחי לי- תודה ודברו את האמת שלכם בואו ... אני רוצה להתנצל בפני בעלי... סבלתי מעודף משקל, ובעלי תמיד אמר לי לרדת אחרת הנישואים שלנו VO: קצת במשקל יסתיימו. לא רציתי לסיים את הנישואים שלנו, אבל הוא חשב שאני רוצה, כי לא עשיתי שום דבר להיפטר מהמשקל שלי. אפילו העליתי עוד. לא יכולתי לסבול את העובדה שהוא לא יכול לאהוב אותי ככה. כמו שאני. הוא סיים את הנישואים... אז סיימתי את חיי</p> <p>חוה: ספרו... לי...יש רק... זמן...רק... זמן...</p>	<p>מדי פעם ניוטון מביט מאחוריו;; הוא נראה מודאג; הוא בודק שוב שאיש לא זז וממשיך. פתאום הוא רואה משהו או מישהו בקהל. הוא עוצר, מישיר מבט אל אישה בקהל.</p> <p>ניוטון: אמא?!?! ... הוא מסובב בפתאומיות את ראשו כאילו שמע שוב משהו...ממשיך בטרמינל ניוטון: אמא?!?! ... זו את?! ניוטון נעשה יותר ויותר מטורף ניוטון: אמא?!?! ...</p>
--	--

<p>האם... אמא?! עצרי...</p>	<p>V.O חוה : תתוודעו ללא כניעה או פחד מנזיפה, ללא ניכור וללא פיתוי של חוסר אותנטיות. ביס. קחו ביס, ביס עסיסי, אמיתי... ודברו את האמת שלכם. בואו...</p>
-------------------------------------	---

<p>ניוטון מסתובב כאילו כדי להגיע אל מישהי. הוא תזזיתי, דוחף אנשים. ניוטון: אמאא... אמאאא... עצרי!... אמא בבקשה... אמא... חזרי. אנא חזרי!! ... אהיה טוב... כן! מבטיח אני! מבטיח אני... אמא בבקשה... בבקשה, לא... חזרי... אל תעזבי. אהיה טוב. . . ניוטון סופר לעצמו לפתע, הוא מקרב את ראשו לחזה העליון של מישהו ומקשיב - תן לי להרגיש את ליבר, בבקשה, תן לי להרגיש את זה... פום פום... פום... פום... פום... 72 פעמים, 72 פעמים.....(חוזר) הוא הולך לכיוון חדר האמת ... עצרי...עצרי...מממ...אמאאא ...אמאאא (מנסה להרגיע את עצמו מחדש) ...72...72... פעמים.... 103,680 ביום 37,843,200 בשנה</p>	<p>אני אוהבת אותך/ך" תפתחו את הלב... אל תפחדו אני מצטערת אנא סלחי לי- תודה V.O חוה - לאמר את האמת ללא כניעה או נזיפה, לא ניכור וללא פיתוי של חוסר אותנטיות. ביס. קחו ביס, ביס עסיסי אמיתי... ודברו את האמת שלכן. אני אוהבת אותך/ך" תפתחו את הלב... אל תפחדו אני מצטערת אנא סלחי לי- תודה</p>
---	--

	אמאא... אמא בבקשה... אני רוצה... להרגיש את ליבך... אמא... 1.2 1.2 בשנייה... 1.2...
--	--

סצנה 5

מיקום: איזור הווידויים

ניוטון נכנס לחדר הווידויים. הוא מאוד מאוד נסער. הוא מתחיל להסתובב בתא ההקלטות, אך מדי פעם הוא מביט מאחורי כתפו כאילו הוא מרגיש שעוקבים אחריו; ברמקולים של החדר שומעים וידויים.

ניוטון:

103,680

ביום

103,680 ביום...

365 פמימ...

365 פמימ...

37,843,20072 בשנה

37,843,20072

37,843,20072

3.178829e9....

3.178829e9

ניוטון יורד על הברכיים

VO: לא לחיות על פי אמונתי/

<p>חווה מתקרבת אליו, ומעמידה את עצמה בדרכו. ניוטון עוצר פתאום... מאובן; ואז הוא מתחיל ללכת שוב אבל לאחור, נושם בכבדות. הוא נראה חצי נוכח והזוי. חווה מנסה להרגיע אותו. מדי פעם הוא מזיז את גופו כאילו כדי להימנע ממה שהוא ממישהו. חווה הולכת לפני ניוטון, ומלווה אותו בהליכתו. הוא הולך אחורה, והיא קדימה כשמביטה נעול עליו. כמו ריקוד שברירי, היא נמשכת סביבו. בשלב מסוים נראה שהוא מבחין בה. הדיבור שלו מאוד מפוזר ונסער.</p>	<p>V.O חווה - להתוודות ללא כניעה, ללא נזיפה, ללא ניכור וללא פיתוי של חוסר אותנטיות. ביסקחו ביס, ביס עסיסי אמיתי... דברו את האמת שלכם.</p> <p>ניוטון: אמאאאאא "אפילו כלב יודע את דרכו הביתה... -הוא מרחיק את עצמו מחווה... למה... למה אינך באה...? חזרי... חזרי... אלי... ..אנא חזרי אלי...אמאאאאא</p> <p>ניוטון ממשיך לספור, ... הוא בלופ.</p>
---	--

חווה: יצחק, אני כאן... חזרתי בשבילך.. אל תפחד, הוא לא יפגע בך. הבט בי...ברנבס לא פה יותר לספור, לספור למען החיים... אתה נספרת... כל נשימה, כל פעימה שלך נספרה... אני יודעת היא לא הייתה שם בשבילך, (מתנתק ומסתכל עליה) היא פשוט לא ידעה איך.....(חונק אותה)

הקרנת וידאו של אנה בחדר הווה

סצנה 6

מיקום: חלל הטרמינל הראשי

הקהל וטרה חוזרים לטרמינל הראשי. הדייל מאוד שמח מעצמו.

הקרנה של אנה בחדר הווה	
------------------------	--

<p>הקהל לא יכול לראות ולא לשמוע את מה שאנה רואה במסך החדר. היא מחייכת בעדינות. פתאום אנחנו רואים את הפנים שלה מתעוותות להבעה מבועתת... היא משתגעת. משהו נורא קרה. המסך הופך לשחור.</p>	<p>חוה יוצאת לכיוון חדר הווה.</p>
--	-----------------------------------

דייל לקהל: תסתכלו עליה! מתוקה!...

טרה: מה קורה לה?!?!?

דייל: שלחתי אותה לחדר הווה, חדר מיוחד במינו שבו אתה יכול לראות איך החיים שלך ממשיכים...בלעדייך בסוף, כל אחד הוא גרגר זעיר של כלום ושום דבר שייעלם בשלב כזה או אחר...

חוה הולכת לכיוון החדר המתנות.
 בן גם רואה את פניה של אנה - אמא שלו.

סצנה 7

מיקום: קרוב לחדר 5 הדקות.

אנה בהלם וכעס, קוברת את עצמה בשקיות שהיא אספה וזועקת בתוכם!
 חווה מתקרבת אליה

חוה: אנה... אנה... מה ראית? מה ראית?...
 הפנים שלך...מה קרה?... מה ראית?...מה ראית?...
 שותקת...
 למה?...
 השקט הזה שלך...השקט.....ה...שששש....
 השקט... שקט...
 אנה... בבקשה... בבקשה... הששששקט...אנה, זוחל בי...זוחל בתוכי, מרקיב בי...
 השקט הזה...שקט... חושך...

...הבל...הבל...הבל...
למה האדמה שותה את הדופק שלך?...
למה הדממה הזאת?...
הבל...קין,
זה לוחש חיים, וזה אילם... זה לוחש חיים, וזה אילם... זה העונש שלי

אנה: הוא כאן... למה הוא כאן?

אנה: חיכיתי לו, עכשיו איבדתי אותו?... תגידי לי... איבדתי אותו? זה העונש שלי?

בן: אמא?

טרה: זאת האמא שלך?...?

בן:

טרה: ...היא חיכתה לך

הן עוזרות אחת לשניה לחזרה לטרמינל הראשי.

*חדר הווידויים - ניוטון מתחיל להניע את גופו באיטיות.
נראה כאילו הוא חזר אחורה בזמן, ומתנהג כמו ילד קטן.
ניוטון הולך לטרמינל הראשי*

סצנה 8

כולם מגיעים.

בן: אמא

אנה:

אנה: בן

בן: אמא

ניוטון: אמא? ... פום פום ... פום פום... פום פום...

אנה: חיכיתי

בן: חיכית לי?

אנה: פה, מול הדלת הראשית...

בן: למה חיכית?

אנה: למה? ...למה אתה פה?

בן: קפצתי

אנה: קפצת

דייל: מוות יזום

אנה: למה?

בן: פירואט חלומי.

אנה: מה עם החלום שלך?

ניוטון: האם כל זה חלום?

בן: עצרי!

ביט

אנה: היית בדרך לקבל את התפקיד.....

בן: בדרך לאן? לאן, אמא?!

אנה: רציתי שלחיים שלך תהיה משמעות...

בן: די! משמעות? תראי איפה אנחנו עכשיו. אם באמת היית חושבת עליי, היית נותנת לי לבחור... אם היית רואה אותי, לא היית כופה עליי את החלום שלך. לא נתת לי להיות, אמא... לא נתת לי למצוא את עצמי. יצרת ילד חסר הכרה, נטול משקל... לא הייתי מספיק... לא יכולתי להיות מספיק בשביל שנינו... אז תפסיקי... תפסיקי להגיד שאני החלום שלך, המתנה שלך... די... אני לא רוצה להכיר אותך יותר, לא רוצה לזכור אותך, או שתזכרי אותי יותר. קחי את הכאב שלך ותמותי איתו... שוב

VO: "אנה רזולי" (פתיחת דלתות)

בן: למה קוראים לך?

אנה: אתה חושב שלי הייתה בחירה?!

דייל: אנה, אני חייב לבקש ממך להתחיל להיפרד...

אנה: לא עכשיו... בבקשה, לא עכשיו... תן לי להישאר עוד קצת

בן:...עזבת אותי.

אנה: מתתי...

דייל: יקירתי...

בן: השארת אותי עם הכאב. לא לקחת איתך שום דבר

אנה: בגללי קפצת?

בן: את שומעת אותי בכלל?

אנה: ברור שאני שומעת אותך! מה עוד אני יכולה לעשות?

בן: את לא רוצה לשמוע ...

טרה: האם פחדתי? .. הספקתי לאהוב? ...

VO: "אנה רזולי"

דייל מצביע על קבוצה אחרת של דלתות, שונות מאלה שכולם נכנסו מהן .

דייל: זה הקיו שלך יקירתי

בן: איזה קיו?!

דייל: הם קראו לה.

אנה: אני צריכה עוד זמן...

בן: ו...?

דייל: זה יום האם!

אנה: יום האם? איך אתה יכול להיות כל כך אכזרי?

ניוטון: פוגענות עם אמי.

טרה: אתם רואים את העצים האלה? הם כמו זיכרונות ...

אנה (לדייל): הוא לא היה כאן אם לא היית שולח אותי לשם, לראות את הסוף שלו.

דייל: זה ממש, אבל ממש לא קשור אליי.

אנה: הכל קשור אליך!

טרה: הכל קשור... אם רק הייתי יכולה לחבר את כל הזכרונות שלי... הייתי מוצאת את עצמי ביער...

דייל: הכל כאן (מצביע על הספר שלו)! ועכשיו זה הזמן שלך!

ניוטון: לא לרצות את התקנות שלך

אנה: לא! חייבים להיות יוצאים מן הכלל בספר שלך ... תסתכל! חייב להיות משהו - לקהל לדמויות אחרות - תמיד יש משהו יוצא דופן. תמיד!
הטון של אנה מרחיק את טרה ממחשבותיה. הדייל מסתכל בדחיפות בדפי המחברת שלו. טרה באה לעזור, לוקחת את המחברת של הדייל ופותחת אותה.

טרה: ריק, הספר ריק?... לגמרי ריק?

אנה: מה... מה ריק? ...

טרה: תסתכלי. אין כלום!

אנה: מה?! איך זה יכול להיות?

טרה: מה עם כל ההוראות? כל החוקים?

אנה: ... מה עם... כל התשובות?

דייל: רגע, תנו לי לראות...

בן: אמא?! מה קורה?

דייל/רון לקהל: כלום! ... הכל טוב... --לאנה- הכל טוב יקירתי, והכל יהיה בסדר... נכון?

אנה: איך עשית כזה דבר?

דייל/רון לקהל: אני רק...

אנה: ... האמנתי בך... האמנתי... בכל מה שאמרת...

כל הזכויות שמורות לאלינור מילצ'ן רונית מושקטבליט.

דייל/רון לקהל: כן, ולא טעית....

טרה: אתה פייק ניזז אחד גדול! זה מה שאתה! פייק ניזז!

בן: אמא...

אנה לדייל: ...חשבתי שאתה דואג לנו

דייל: באמת דאגתי, עם כל הלב.

ניוטון: פום פום... פום פום

בן: אמא...

טרה: אז הכל שקר? אין חוקים? לא עוברים הלאה? מי זוכר, לא זוכר... הכל שקר?

דייל: סליחה

בן לאנה: מתי תראי אותי?...

דייל: בדיוק!

אנה: מה?!

בן לאנה: מתי תראי אותי?...

אנה: בן! על מה אתה מדבר?!

דייל: לפחות אני רואה את כולכם... עולה לפודיום שלו

טרה: אבל לא רואים מי אתה. עולה לפודיום שלה

בן: חכית שאני אמות? עולה לפודיום שלו

אנה לבן: מה פתאום.

בן: חכית?

אנה: כן...לא.... עולה לידו לפודיום שלה

בן: חכית... כי ידעת שלא היה לי טעם בחיים.

אנה: בן...

דייל/רון: זה בדיוק מה שהקרקר אמר לשוקולד!

ביט

דייל/רון: מה!? זו האמת...זה מה שהקרקר אמר לשוקולד, אין לי טעם בחיים...וקרקר, שוקולד, קודם.....לא היה טעם בחיים...לא התכוונתי לפגוע, או להוליך אתכם שולל. רציתי משמעות...ואתם רציתם להאמין.

דייל/רון: כשהגיע האידס, הכל היה כ"כ טרגי, הפוף, אחד אחרי השני... נפלו.....קהילה שלמה שהלכה...ואני איתם. לא נשאר לי אף אחד...

בן לאנה: לא השארתי סימן

דייל/רון:...הלכתי לאיבוד...

בן לאנה: הרגשתי לבד...

אנה: ...הייתי שם, כל הזמן, כל כולי

דייל/רון: פחדתי מהמוות

בן: ...פחדתי יותר מהחיים מאשר מהמוות.

דייל: לא נשאר אף אחד שהיה לו אכפת אם אני קיים.

אנה: ... למה, למה לא אמרת כלום?

בן:..חנקת אותי עם הפחד שלך.

בן: מי יזכור אותי?...

אנה: בן, אני ...

בן: את תעלמי אמא... וגם אני

"אנה רזולי"

דייל/רון: לא קראו בשמי... רק פה הבנתי, שהשארתי סימן, שיש מישהו שזוכר אותי...אף פעם לא שמתי לב אליו למרות שהוא היה גר מולי ...

בן: מי יזכור אותך?

אנה: ...מי יזכור אותי?...

טרה: מי יזכור אותי?

אנה: מי יזכור אותי?...

דייל: מישהו זוכר אותי, קראו לו דייב , בגללו אני כאן, הוא בקושי יצא מהבית שלו ואף אחד לא ביקר אותו, איזה יום, קניתי לעצמי שוקולד, צ'ופר קטן. איכשהו, הוא זיהה את הצעדים שלי, ופתח את הדלת לחריץ. נתתי לו חצי מהשוקולד ... והוא החזיר לי חיוך ענק עם שיניים חסרות... אז שנינו פרצנו בצחוק ...לא יכולנו להפסיק...

ניוטון: אנשים מקימים קירות רבים, ולא די גשרים.

דייל/רון: הצלנו אחד את השני, בזכותו מצאתי סיבה...

אנה: בשביל מה כל זה?

דייל: מה עוד יכולתי להיות חוץ מזיקית עם מטרה? המטרה שלי היא לתת משמעות ואתפ

אנה: בשביל מה כל הכאב הזה?

VO: "אנה רזולי"

בצד השני של הבמה, הדלתות מתחילות להיפתח.

חווה לאנה: אנה... הדלתות

בן: יש עוד חלק?!

דייל: החלק שבו שוכחים אותך.

ניוטון: מוות שלישי.

בן: מה יש בצד השני של הדלתות האלה?

ניוטון: מה שאנחנו יודעים הוא טיפה

בן: זה הסוף?

ניוטון: מה שאנחנו לא יודעים הוא אוקיינוס

VO: "אנה רזולי"

אנה: בן!?

דייל: מה... מה אתה עושה?

לפתע בן רץ לעבר הדלתות

(סגירת דלתות)

ניוטון: תופעה מספר... תופעה מספר...

דייל/רון: לא קראו לך, זה לא הזמן שלך

אנה: בן...בוא אלי

לפני שמישהו מספיק לעצור אותו. הדלתות סוגרות עליו והוא נתקע ביניהן. אקווריום
הטרמינל מחשיך.חשך לחלוטין, פרט לתאורת חירום.
- דלת נתרקת אחרי שבן יוצא, רואים שהוא נתקע דופק על הדלתות....
וחושך

אנה: איך פותחים את הדלתות?

חוה: רק בן יכול.

ניוטון: עובדה 456

אנה: חווה תעזרי לי,

חווה: אין יוצא, ואין בה.

ניוטון: אינסוף

חווה: אין נולד, ואין מת...

ניוטון: שקט

חווה: נצח...

אנה: חווה תעזרי לי,

חווה: הבל, הבל, בן, אתה כמו הבל שלי, אתה רואה את האבן הזו, לא נותר דבר... רק
אבן ביד שלך (מעמידה פנים שהיא מחזיקה אבן בידה)...איתה אתה נשאר. אותה אתה
נושא בין העולמות... והיא מחזיקה אותך.... היא צובעת אותך... האם היא צובעת אותך
... בגעגוע? בסליחה? באהבה? של מי היד הזו? ... בן...של מי?

חווה לבן: של מי היד, מי מחזיק לך את היד?

אנה: אני.

חוזה לקהל: מי החזיק לכם את היד? מי החזיק לך את היד? מי החזיק לך את היד?

טרה חוצה לבן ואנה.

טרה: אמא שלי... אמא שלי החזיקה לי את היד. היא החזיקה לי את היד, ואני החזקתי את שלה... כל בוקר היא הייתה קמה ומוצאת משהו להיאחז בו...

אנה: שום דבר לא קרה.

טרה: גם כשהגוף שלה לא יכל לזוז...

אנה: צחק כמו שתמיד צחקנו מהבדיחות הקטנות שאהבנו.

טרה: היא מצאה דרך להתחבר גם אל מה שלא היה בתוכה...

אנה: שחקו

טרה: לאהוב...

אנה: חייכו...

טרה: את כל מה שהיה סביבה... היא הייתה כל כך חיה, בזמן שעמדה לעזוב...

אנה: כמו שתמיד היה,

טרה: לא ראיתי את זה אז כמו שאני רואה את זה עכשיו

כל הזכויות שמורות לאלינור מילצ'ן רונית מושקטבליט.

אנה: החיים הם כל מה שאי פעם התכוונו.

טרה: אפילו כשהלב שלה כאב כל כך...או כשהיא... פחדה....

אנה: יש המשכיות מוחלטת ורציפה.

טרה: הבטחתי שאני אהיה שם, ולא קיימתי את ההבטחה שלי...

אנה: מה זה המוות הזה חוץ מתאונה זניחה?

טרה: אבל היא החזיקה לי את היד, ולא היה בה כעס... ולא הייתה בי אשמה...פשוט החזקתי לה את היד...והיא החזיקה את שלי.

אנה: למה שאני אהיה מחוץ לתודעה כי אני מחוץ לטווח הראייה?

טרה: פשוט החזקתי לה את היד...

אנה: הכל בסדר.

שום דבר לא נפגע; שום דבר לא הולך לאיבוד.

רגע אחד קצר והכל יהיה כמו שהיה.

איך נצחק על כאב הפרידה, כשניפגש שוב!

חווה נותנת לאנה את הכדור האדום. אנה מציעה אותו לבן.

אנה / חווה / טרה:
הכל בסדר.
שום דבר לא נפגע; שום דבר לא הולך לאיבוד.
רגע אחד קצר והכל יהיה כמו שהיה.
איך נצחק על כאב הפרידה, כשניפגש שוב!

(פתיחת דלתות)

הדלת פתוחה באופן סופי

ניוטון: אני נראה לעולם, איני יודע איך, אך לעצמי אני נדמה רק כילד ששיחק על שפת־הים, ושעשע עצמו מפעם לפעם בכך שמצא חלוק אבן חלק יותר, או צדף יפה יותר מן הרגיל; בעוד האוקיינוס הגדול של האמת משתרע לפניי, בלתי נגלה.

אנה מחבקת את חווה ועוזבת את בן.

אנה: המוות הוא כלום, זה לא נחשב, רק חמקתי לחדר הסמוך
אולי חוסר הוודאות הוא דווקא בן לוויה טוב למסע...

אנה עוזבת דרך הדלתות, כולם מסתכלים אחריה עד שהדלתות נסגרות.

דייל/רון לחווה: הם כולם שלך... שוב.

ניוטון: ad quadratum unum
(בחזרה לנקודת ההתחלה בלטינית)

חווה: בחזרה לנקודת ההתחלה...

דייל: תפוח מישהו?

(פתיחת דלתות)

VO מכריז, אחד אחד, את השמות של כל אחד מהנוכחים בקהל עם כל אחד מהם חייב לעבור דרך הדלתות ולהישכח.

הדלתות נפתחות שוב. שמותיהם נקראים והם מצטרפים לקהל. זוהי קריאת מסך הפוכה בה חוה וניוטון מוחאים כפיים לקהל. חוה וניוטון מצביעים לכולם לעבור דרך הדלתות לצד טרה ובן שגם חוה, הדייל, וניוטון סוגרים את הדלתות מאחוריהם ונשארים בטרמינל הראשי.

הסוף.